

Křesťanstvo včera a dnes

Ewald Frank

Kresťanstvo včera a dnes

Prehľad cirkevných dejín

Ewald Frank

OBSAH

Predhovor	1
Ktoré náboženstvo je to správne?	2
Posledná vôľa	8
Nebiblické nároky	11
Neporozumenie	13
Kľúče	14
Apoštolská plná moc	15
Odpustenie hriechov	16
Nový začiatok	18

Predhovor

Zámerom tejto brožúry je dať čitateľom podnet na premýšľanie. Chceme dosiahnuť, aby každý spozornel a aby sa vnútorne touto témou zaoberal. Mlčaním už kde-kto na seba uvalil vinu – na druhej strane ten, kto hovorí a píše a nedrží sa pritom všeobecnej mienky, vzbudzuje nepríjemnú pozornosť. Nikto však nedokáže vyhovieť všetkým.

Dnešná generácia nemôže za to, že bol v minulosti udávaný vždy znova zlý smer. Preto by sa nikto nemal cítiť osobne dotknutý. Ak bude v tejto brožúre odhaľovaný chybný vývoj v cirkevných dejinách, tak nie zo záfuby ku kritike, ale z lásky k pravde. Každý by mal počas čítania vidieť dobre mienený úmysel a ruku natiahnutú ku pomoci.

Veríme, že celé duchovenstvo je presvedčené o tom, že správne učí a koná. Všetci sa snažia činiť vôľu Božiu. Nikto im však neukázal, že nastalo totálne odchylenie od originálneho zvestovania a praxe. Dnes nachádzame už len zvyky a tradície, ktoré nemajú vôbec žiadny biblický základ.

Duchovná orientácia sa stratila a široké masy sú vedené nesprávnym smerom. Ak sa jedná o horlivosť a oddanosť, tak tie nachádzame vo všetkých náboženstvách, avšak ľudské úsilie nestačí na to, aby sa Boh zmiloval. V tomto krátkom úvode sa určitých tém len dotkneme alebo ich len stručne vyložíme. V ďalších publikáciách sa budeme podrobne zaoberať základnými učeniami a témami. Vo svetle biblického proroctva bude objasnený aj časový vývoj.

Krefeld, Nemecko, jar 1985

Ewald Frank

autor

Ktoré náboženstvo je to správne?

Chceme sa zaoberať najdôležitejšou témou, aká existuje. Mala by vlastne zaujímať každého človeka. Lahostajnosť sa môže stať osudnou. Každý vie, že existujú rôzne náboženstvá. Musíme sa však spýtať: existuje to pravé? Všetky kladú nárok, že sú správne. Je však pochopiteľné, že ak ide o náboženstvo, je rozšírená skepsa. Ľudia sa odvracajú od náboženských vyznaní a nechceli by mať nič spoločné ani s Bohom. Všeobecne totiž panuje názor, že Boh a náboženstvo patria k sebe.

Napriek tomu existujú ľudia, ktorí v tichosti premýšľajú o tom, či predsa len neexistuje živý Boh, ktorý sa o nás stará. Ako sa však vyznať vo všetkých tých náboženských smeroch? Kto môže dať záväznú odpoveď na otvorené otázky? Alebo je skutočne všetko podvod? Majú pravdu hinduisti? Majú pravdu moslimovia? Alebo budhisti? Vstal niektorý z tých náboženských zakladateľov z mŕtvych? Až dodnes ľudstvo počulo len o vzkriesení toho Jedného. Všetci ostatní boli pochovaní spolu so svojimi učeníami.

To pravé môže prísť len z toho pravdivého. Založil On niekedy nejaké náboženstvo? Ak áno, tak kedy, kde a aké? Ak nie, tak potom žiadne nemá právo sa na Neho odvolávať. Každý človek sa nielenže môže mýliť, ale sa aj skutočne mýli. Preto sa môžeme na zakladateľov náboženstiev a cirkevných vodcov spoľahnúť práve tak málo, ako sami na seba. Ak aj nehľadíme na ostatné známe svetové náboženstvá, len v samotnom kresťanstve existuje niekoľko stoviek rozličných cirkevných združení. Každé z nich má zvláštne učenie a svojim vlastným spôsobom prináša svojim členom spásu. Samozrejme, žiadnu náboženskú inštitúciu nesmieme obviňovať, že úmyselne klame ľudí. Ale skutočnosť, že existuje toľko duchovných hnutí, nás núti k zamysleniu.

Každý človek, ktorý chce dosiahnuť cieľ, sa musí vydať na cestu. Ako ale nájdeme cestu, ktorá nás určite vedie k cieľu, a pravdu, na ktorú sa môžeme absolútne spoľahnúť? Musí existovať nejaká možnosť, ako uprostred všetkého ľudského zmätku odhaliť Božiu stopu. Kto sa môže v tejto osvietenej dobe slepo zveriť nejakej viere? Prehlásiť niečo za božské nestačí, je k tomu potrebné potvrdenie zhora! Každý by mal použiť svoje právo duchovne sa orientovať. Ide predsa o viac než o tento krátky pozemský život.

Sme určení ku spoločenstvu s nebeským Otcom. Existuje nielen dočasný, ale i večný život. Tak určite, ako existuje fyzické telo, tak určite existuje i telo duchovné. Tak, ako samozrejmy je život na zemi, práve tak

je samozrejmy život v nebi. Ten istý Boh stvoril nebo i zem a všetko, čo je v nich. Majestátne stvorenie vydáva mocné svedectvo o Stvoriteľovi.

Mnohí veria, že príslušnosť k organizovanej cirkvi alebo náboženskému spoločenstvu je spojená so spasením. V náboženstvách je toto stanovisko viac alebo menej obhajované. Dávajú všetky len prázdne sľuby?

Kto ide po cintoríne, môže čítať utešujúce nápisy na náhrobkoch: „Tu odpočíva v pokoji...“, „Blahoslavené zosnulý...“, „V Bohu ukrytý...“ Aj úmrtné oznámenia v dennej tlači sa dobre počúvajú: „Blažene zosnul...“, „Bohom povolaný domov...“, „zaopatrený rímskokatolíckymi sviatosťami posledného pomazania zosnul...“ Vzniká dojem, že všetci zosnulí sú u Pána. Ako je to však v skutočnosti? Mali k Nemu vôbec títo zosnulí osobný vzťah?

K pozostalým sú na cintoríne vyslovované potešujúce slová: „Zapáčilo sa Pánovi, aby brata alebo sestru vzal do Svojho kráľovstva...“ V kostole sa potom trúčiacim slávnostne oznámi, že zosnulý nie je v raji, ale v očistci. Nehľadiac na to, že tento pojem je celkom vymyslený a že nie je o ňom ani raz zmienka v Svätom Písme, musí byť predsa vážne položená otázka, čo je teda pravda. Kde je zosnulý v skutočnosti? Je možné, že ľudia sú od svojho narodenia až do svojej smrti držaní v omyle a sú len utešovaní? Po celý život sa im hovorí, že sú spasení, a keď potom zomreli, zrejme svoj cieľ nedosiahli. Nie je náboženstvo predsa len ópiom, ktoré ľudstvo iba upokojuje až do doby, než príde k strašnému prebudeniu?

Rok čo rok ľudia prijímajú spasiteľné sviatosti bez toho, že by skutočne spasenie prijali. Od krstu nemlúvniat, cez birmovanie, až k poslednému pomazaniu sú pripravovaní na blaženosť. Po všetkých týchto námahách vychádza smutný konečný výsledok: zomrelý nebol vzatý hore, ale zostúpil dolu.

V tomto odbore nám nikto nemôže podať lepšiu informáciu ako lekári a zdravotné sestry, ktorí vždy znovu prežívajú umieranie ľudí. Bez ohľadu na príslušnosť k náboženskému spoločenstvu, nastáva smrteľný zápas. O zúfalstve umierajúcich väčšinou nikto nevie. Po viere, istote a radosti niet najmenej stopy. V domnení, že všetko, čo Boh požadoval, bolo vykonané podľa najlepšieho vedomia a svedomia, vyjde najavo, že sa vôbec nejednalo o to, čo vyžaduje Boh, ale o to, čo od svojich členov vyžadujú cirkevné spoločenstvá.

Pretože sa jedná o otázku života a smrti, mal by každý človek sám seba preskúmať. Každý človek, bez ohľadu na rasu alebo národnosť, má právo dozvedieť sa pravdu o Bohu a o sebe. Každý, komu nie je ľahostajný jeho večný osud, je dokonca povinný, na základe Svätého Písma porovnať

všetko, čo sa učí a praktizuje. Len to, čo pochádza od Boha, vedie k Pánovi a môže pred Ním obstáť. Kto hovorí: „Mne je to jedno! Nestarám sa, či príde ďalšia potopa alebo skaza. Aj tak pri tom nebudem!“, si neuvedomuje, čo vyslovuje. Biblia je skutočne jediná kniha na zemi, ktorá nás dôverne zoznamuje s Bohom a Jeho zámerom. Obsahuje od začiatku až do konca potvrdené skutočnosti Božie.

Svoj život i svoju smrť by sme mali brať vážne. Nejedná sa o to naháňať žijúcim strach pred smrťou, naopak – má byť ukázaná cesta a cieľ. Viera a dôvera k Bohu a Jeho Slovu musia byť obnovené za každú cenu. Boh je skutočný. Jeho Slovo je nad všetku pochybnosť. Vo všetkých náboženstvách je ľuďom naháňaný strach pred Bohom a súčasne je získavaná dôvera v ľudské, náboženské usporiadanie. Našou úlohou je, aby sme otriasli dôverou ku všetkým náboženstvám a aby sme zase dosiahli vierohodnosť Božiu a Jeho Slova.

Všemohúci má zámer, má s ľudstvom plán. Žiaľ, ľudia vytvorili svoje vlastné plány a zriadili si uprostred Božej ríše vlastné náboženské ríše. Ľudské a Božie stojí v úplnom protiklade. Kto chce mať podiel na večnom Božom pláne, musí vyjsť zo všetkých náboženstiev, ktoré boli v priebehu času vymyslené.

Všemohúci Boh je súčasne vševedúci a pred založením sveta učinil plán s ľudstvom. Neskoršie prerušenie, ktoré nastalo ľudským zlyhaním, neposlušnosťou a prestúpením, nezruší platnosť Jeho večného predsavzatia. Pretože Pán vopred všetko vedel, mohol všetko naplánovať do Svojho zámeru. Božie Slovo je práve tak pravdivé a neomylné ako On sám.

Božia cesta s ľudstvom je jasne opísaná v Jeho Slove. Žiaľ, náboženské podania a tradície ju zatemnili a urobili neschodnou. I keď sú dogmy stovky alebo tisícky rokov staré, zostávajú tým, čím sú: totiž ľuďmi zavedenými poučkami a ničím viac. Nemôžu sa predsa automaticky stať správnymi len preto, že boli vydané náboženskou inštitúciou. Ľudské sa nikdy nestane božským a božské nikdy ľudským. Pravda a lož sa vzájomne vylučujú. Buď máme do činenia s pravdou alebo s omylom. Počiatkom všetkej pravdy je Boh, pôvodcom každého klamstva je satan. Skutočne dokonalým klamstvom je nesprávne podanie pravdy a toho je náboženský svet plný. Akákoľvek teória alebo prax, ktorá nesúhlasí s Písmom Svätým, nikdy nemôže byť božského pôvodu. Slovo Božie obsahuje celkové svedectvo, ktoré Pán odovzdal ľudstvu.

Proroci Starého zákona príchod Mesiáša a tým spasenie Božie ohlasovali; apoštolovia sa stali očitými svedkami naplnenia týchto proroctiev vo Vykupiteľovi a skrze kázanie evanjelia sa teraz Božia milosť

ponúka všetkým ľuďom. Bohom potvrdenej skutočnosti môže predsa veriť každý. Medzi prvotnou Cirkvou a dnešným kresťanstvom je veľký rozdiel. Všetko, čo v pôvodnej Cirkvi existovalo, v dnešnej, organizovanej cirkvi, chýba a všetko, čo je v dnešnom etablovanom kresťanstve bežné, v pôvodnej Cirkvi neexistovalo. Porovnanie to objasní.

V prakresťanstve zvestovanie prebiehalo podľa Písma. Apoštolovia boli vyučovaní samým Pánom a stáli pod vedením Ducha Svätého. Kto číta prvé kapitoly Skutkov apoštolov, nahliadne do života prvotnej Cirkvi. Plnosť Ducha a požehnanie Božie v nej boli zjavné! Prví kresťania boli jedno srdce a jedna duša, o všetko sa medzi sebou delili a tvorili jednu veľkú rodinu Božiu. Prvotná Cirkev nebola strnulou organizáciou, ale živým organizmom. Náš Pán povedal: „...zbudujem Svoju Cirkev, a nepremôžu ju ani brány ríše smrti.“ (ev. Matúša 16:18)

To koná ešte i dnes.

Tak, ako sa Boh zjavil skrze Krista, tak sa zjavil Kristus skrze Svoju Cirkev. To isté zvestovanie – tá istá služba pokračovala. Diali sa veľké divy a znamenia. Neveriaci sa stali veriacimi, posadnutí boli oslobodzovaní a chorí uzdravovaní. Ešte stále všetko súhlasilo, ešte stále bolo pre veriacich Slovo Božie platným meradlom. Zložili svoju dôveru na Pána, ktorého videli počas Jeho služby, počas Jeho utrpenia a umierania i po Jeho vzkriesení. Žili pred Ním život plný ctibázne, pretože spolu s Ním všetko zažili a v Jeho mene sa zhromažďovali.

V prakresťanstve existovali apoštolovia, proroci, pastieri, evanjelisti a učitelia (1. Korinským 12:28, Efezkým 4:11). Tieto služby postavil do Svojej Cirkvi Boh. Boli nutné pre duchovné budovanie a navzájom sa dopĺňali. Vtedy ešte nikto nič nevedel o pápežovi, kardináloch, arcibiskupoch, kňazoch, mníchoch alebo mníškach.

Všetky tieto veci, ktoré sú dnes kresťanským svetom považované za samozrejmé, v tej dobe neexistovali.

Podľa vôle Božej mala byť Cirkev Pána pôvodne božským spoločenstvom na zemi. Nikto nemá právo vnášať do nej niečo nebiblické. Skladá sa síce z ľudí so slabosťami a chybami, z omilostených hriešnikov, ktorí sa stali deťmi Božimi, avšak jej učenie a prax musí od začiatku až do konca súhlasiť so Slovom Božím. Všetko, čo neobstojí v skúške Slovom teraz, určite nebude môcť obstáť ani pred súdom Božím v posledný deň. Pre biblicky veriaceho človeka teda neexistuje žiadna možnosť prijímať svojvoľne vymyslené a zavedené náuky. Platné vyznanie viery nestojí v katechizme, ale jedine v Písme Svätom.

Apoštolí tiež nemajú nič spoločné so vznikom tzv. Regula veritatis, ktorá bola prehlásená za apoštolské vyznanie viery. Ostatne, na jej konci najskôr stálo len: „...a Ducha Svätého, svätú Cirkev, odpustenie hriechov, tela vzkriesenie. Amen.“ Každú nedeľu teraz milióny vo všetkých denomináciách na celom svete vyslovujú: „Verím v Ducha Svätého, svätú katolícku cirkev, spoločenstvo svätých...“ Toto znenie nepochádza dokonca ani z priamo nadväzujúcej poapoštolskej doby, ale bolo navrhnuté až po koncile v Nicei a v nasledujúcich synodách doplnené. Aby mu bola dodaná vážnosť, odvolali sa neoprávnene na autoritu apoštolov.

Tak isto je to s knihou Didache, ktorá bola nájdená až v roku 1883 v akomsi kláštore, ale svojvoľne datovaná na koniec prvého storočia. S učením dvanástich apoštolov nemá nič spoločné. Na strane 29 napríklad stojí: „Ak si prácou svojich rúk niečo zarobíš, tak máš tiež niečo dať pre vyplatenie svojich hriechov.“ Je to evanjelium? Apoštolovia predsa osobne poznali toho, ktorý naše hriechy odpustil. I dnes by v každom bode povedali to isté ako vtedy. Bolo to spísané, aby sme všetko mohli skúšať. Kto je dnes ešte poslušný Slovu Písma: „*Všetko skúste!*“ (1. Tesaloničanom 5:21)? Boh si neodporuje. Jeho rozhodnutia sú dokonalé. Všetky zdanlivé protiklady sú v mysliach učencov, nie v Jeho Slove.

Človek, ktorý sa nepozera skrze náboženské okuliare, sa musí vydesiť, keď vidí, aká odchýlka nastala. Pôvodné vyznanie viery bolo zmenené k nepoznaniu. Káže sa celkom iné evanjelium.

Ak chceme, môžeme všetkým ľuďom počítať k dobru, že to myslia úprimne, avšak tým sa nesprávne nestane správnym. Ak sa jedná o otázky viery a učenia a o prax v Cirkvi, tak o tom sa nerozhoduje na koncile, ale musí platiť to, čo nám bolo zanechané prapôvodnou Cirkvou. O otázkach a problémoch cirkevných organizácií možno na príslušných grémiách diskutovať, ale učenie a prax Krista a apoštolov je už dávno pevne daná. Luther povedal na ríšskom sneme vo Wormse 18. apríla 1521: „Keďže neverím pápežovi ani koncilom, lebo je skutočnosťou, že sa častokrát mýlili a sami seba zamotali do rozporov, tak som, ak nebudem premožený svedectvami Písma a jasnými dôvodmi, premožený mnou uvedenými svedectvami Písma a chytený do Slova Božieho. Odvolať nemôžem a nechcem, pretože jednať proti svedomiu nie je isté ani prospešné. Pomôž mi, Bože! Amen.“

Zaoberáme sa večne platným rozhodnutím všemohúceho Boha s ľudstvom a porovnaním chceme prispieť k objasneniu. Jedná sa o dve v základe odlišné veci, od seba absolútne oddelené. Tá jedna je božská oblasť, tá druhá ľudská. Kto sa priznáva k Bohu, uverí tomu, čo hovorí

Božie Slovo, nehľadiac na to, čo bolo vyhlásené na konciloch a synodách. Slovo Božie predsa nie je podriadené premenám času, ale je navždy neodvolateľné.

Každému človeku musí byť zrejmé, že Písmo Sväté obsahuje uzavreté celkové svedectvo Božie. Boh nezabudol absolútne na nič. Až tou mierou, ako sa božské strácalo, bolo dosadzované na jeho miesto ľudské. Všetky rozhodnutia, ktoré boli v priebehu dejín Cirkvi prijaté, sa nikdy nestanú súčasťou božského odkazu, pretože nepatria k pôvodnému učeniu apoštolov a Krista, ktoré stálo na základe prorockého slova.

Vážne napomenutia v Starom i Novom zákone nesmú byť prepočuté ani prehliadnuté. Je písané: „*Nepridáte k Slovu, ktoré vám Ja prikazujem, ani neujmete ničoho z neho...*“ (5. Mojžišova 4:2) Neskôr povedal Pán farizejom a zákonníkom, ktorí nerozpoznali, čo povedal Mojžiš a proroci, ale nasledovali výklady a ústne tradície: „*Tento ľud Ma ctí rtami, ale ich srdce je ďaleko odo Mňa. Lež nadarmo Ma uctievať učiach učenia, ktoré sú nariadeniami ľudí.*“ (ev. Marka 7:6–7)

Aj spoločnosť viery nechávajú Slovo Božie do veľkej miery nepovšimnuté a sú zapletené do ľudských učení. Napriek tomu existuje teraz viac náboženského diania ako kedykoľvek predtým. Nad všetkým nebiblickým jednaním a zvestovaním však ešte stále stojí to isté slovo: „*Márne!*“ Márne sú všetky modlitby, všetky bohoslužby, márne všetky spevy a rituálne konania, márne všetko veľkorysé evanjelizovanie a cirkevné poriadky – všetko, čo sa v riši Božej nedeje podľa Slova Božieho, pred Bohom vôbec neplatí. Ku koľkým programom sa má priznať? Na čiu stranu sa prikloniť?

Pán nedovolí žiadne miešanie. On by chcel, aby čisté semeno Jeho Slova zostalo zachované v originálnej podobe, a tak bolo siate. Náboženských vodcov, ktorí sa síce tešia veľkej vážnosti u ľudí, dnes ako vtedy veľmi ostro karhá slovami: „*Dobre opovrhujete prikázaním Božím, aby ste zachovali svoje podanie.*“ (ev. Marka 7:9) Jedno musí byť odložené, aby sa mohlo na jeho miesto postaviť druhé.

Pán sám nám privoláva prenikajúce varovanie: „*Každá reč Božia je čistá ako zlato, prečistené v ohni ... Nepridaj k Jeho slovám, aby ťa neskáral, a bol by si postihnutý v lži.*“ (Príslovia 30:5–6). Všetci, ktorí k uzavretému svedectvu Písma Svätého, Starého alebo Nového zákona, niečo pridávajú, budú raz stáť ako klamári a Boh ich bude volať na zodpovednosť a zavrhne ich. Od záhrady Eden uplatňoval svoj vplyv medzi ľuďmi satan, ten starý klamár, tým, že Slovo Božie inak vykladal. Až do konca bude Slovo prevracať a tak ľudstvo klamať. Len ten, kto to

odhalí a vymaní sa z jeho vplyvu, sa môže postaviť pod priamy vplyv Boží, ktorý vychádza skrze Ducha len zo Slova.

Duch Svätý je duch pravdy a len Slovo Božie je slovom pravdy. V poslednej kapitole Biblie stojí konečné napomenutie: „...keby niekto pridal k tomu, na toho Boh pridá rân, napísaných v tejto knihe; a keby niekto odňal zo slov knihy tohto prorocstva, tomu odníme Boh jeho diel z knihy života a z toho svätého mesta a z toho, čo je napísané v tejto knihe.“ (Zjavenie 22:18–19)

Kto môže ľahkomyselne nedbať na tieto slová? Práve tak, ako sa splnilo, čo Boh Pán povedal na začiatku: „...lebo toho dňa, ktorého by si jedol z neho, istotne zomrieš.“ (1. Mojžišova 2:17), tak i toto slovo sa preukáže ako pravdivé. Boh mieni, čo hovorí, a hovorí, čo mieni. Písmo nemôže byť zrušené. Všetky Jeho rozhodnutia sú nezmeniteľné a dokonalé.

Posledná vôľa

Apoštol hovorí o poslednej vôli, závete, poslednom nariadení, ktoré, keď nadobudlo právoplatnosť, nesmie už byť menené alebo dodatočne dopĺňané (Galatským 3:15). Smrťou nášho Pána vstúpil do platnosti Nový zákon. Ako sa mohli ľudia odvážiť spraviť všetky tieto zmeny? V epistoľe k Židom 9:16–17 sa poukazuje na túto súvislosť. Tu je písané: „Lebo tam, kde je zmluva čiže záveť a keď má mať platnosť, je nevyhnutne potrebné, aby bola donesená, to jest zistená smrť toho, kto učinil tú zmluvu čiže záveť. Lebo záveť je pevná až pri mŕtvych, keďže nemá nikdy moci, kým žije ten, kto učinil záveť.“

O pozostalosti človeka býva často spor. Je však vylúčené, aby bola úplne pozmenená posledná vôľa, ktorá bola raz písomne vyhotovená. Ale práve to sa nepochopiteľným spôsobom stalo s Božím závetom. Na jednej strane sa odvolávajú na Krista, na druhej strane z Neho a Jeho závetu urobili niečo úplne iné. To, čo On zanechal, stratilo platnosť a miesto toho boli k Slovu Božiemu pripojené úplne cudzie myšlienky.

Každé cirkevné spoločenstvo má právo veriť a činiť, čo chce. Ak si ale niekto robí nárok, že je Cirkvou živého Boha, alebo Cirkvou Ježiša Krista, potom musia byť Slovo Božie a závet Kristov prijaté v plnom rozsahu tak, ako boli zostavené. Kde v nich majú miesto všetky dogmy a tradície, ktoré boli zavedené počas dejín cirkvi? Tie predsa do zanechaného závetu vôbec nepatria.

V povedomí ľudí sa ujala myšlienka, že organizované cirkvi sú zriadením Božím, ktoré na zemi učia a jednajú namiesto Krista. Čím sú ale v skutočnosti? V malom katechizme pod témou „Príkázania cirkvi“ čítame na záver: „Kristus udelil predstaveným cirkvi právo, aby vydávali príkazy. On chce, aby sme z lásky k Nemu príkazy cirkvi dodržiavali.“ Kde a kedy Kristus niečo také povedal? Príkazy Božie boli už dávno dané a mali by byť všetkým známe. Ľudstvo však žiaľ na príkazy cirkvi hľadelo ako na príkazy Božie, a tak zablúdilo.

V dobe Konštantína bolo svetské obyvateľstvo uznané ako cirkev. V roku 313 po Kristovi začal Konštantín pre svoj účel politickými ťahmi získavať oboje, kresťanstvo i pohanstvo. Jeho pričinením bol zvolaný koncil do Nicei.

Po roku 325 podporoval stavbu tak kostolov, ako i pohanských chrámov. Za jeho vlády prijalo svetské kresťanstvo pevnú formu, a tým sa stalo vo vnútri Rímskej ríše duchovnou veľmocou. Eusebius v ňom videl záchrancu z hlbkej núdze. Po strašných prenasledovaniach kresťanov v dobe Nera až po Diokleciána si mohlo teraz vydýchnuť.

V roku 380 ukončili Theodosius a Gracián všeobecnú náboženskú slobodu. Až dovtedy existovali ešte rozličné spoločenstvá viery, ktoré existovali vedľa štátom uznávaného kresťanstva. Od tej doby boli občania nútení štátnou mocou, aby sa stali „rímskymi“ kresťanmi. Tento proces bol ukončený za Justiniána (527–565). Cirkev bola teraz definitívne uznanou štátnou cirkvou a kňazi sa stali štátnymi úradníkmi. Po rozpade pohanskej rímskej svetovej ríše nastala náboženská nadvláda Ríma. Začal krutý stredovek; do vypuknutia reformácie uplynulo asi tisíc rokov. Výsledok samovlády štátu a organizovanej cirkvi, pri ktorej cirkev skoro vždy zvíťazila, bol, že všetci inoverci boli prenasledovaní. Celé národy boli násilím pokresťančované. Milióny podstúpili mučenícku smrť, medzi nimi státisíce Židov, ktorí boli označovaní ako „vrahovia Krista“ a „nepriatelia Boží“. Cirkev sa stala politickou mocou.

Už v prvých dvoch storočiach po Kristu boli zavedené rôzne vymyslené učenia. Avšak v 3. storočí začal všeobecný nátlak. Bolo požadované zachovávanie všetkých nových učení a praktík. Bol zavedený krucifix a znamenie kríža, voskové sviečky a kadidlo. Pribúdalo k tomu stále niečo nové: uctievanie svätých, každodenné obetovanie pri omši a mnoho iného.

V roku 431 bolo na koncile v Efeze prehlásené uctievanie Márie ako matky Božej. Okolo roku 500 sa kňazstvo začalo jednotne odievať. Potom nasledovali: „sviatok ku cti Panny Márie“, bozkávanie pápežovej nohy, uctievanie obrazov a relikvií, uctievanie Jozefa a pôst v piatok. V roku 1079 bol zavedený celibát pre kňazov, potom ruženec, predaj odpustkov,

učenie o premenení, sviatok Božieho tela atď. až k rozširovaniu dogmy o telesnom nanebovzatí Márie. Ani o svedení sa v dobe apoštolov ešte nič nevedelo.

Zoznam by mohol pokračovať ďalej. Tu musí byť zreteľne povedané, že všetky tieto dogmy nemajú nič spoločné s prakresťanstvom a učením apoštolov. Akým právom boli zavedené? Každé pôvodné učenie bolo zásadne pozmenené a tak mnoho bolo k tomu pridané, že už nič v ňom nesúhlasí.

Pán napríklad povedal: „*A svojim otcom nenazývajte nikoho na zemi, lebo jeden je váš Otec, Ten, ktorý je v nebesiach.*“ (ev. Matúša 23:9)

Kto môže pochopiť, že tento výrok je dokonale ignorovaný a celý svet padá k nohám jedného muža, klania sa mu a uctieva ho ako „Svätého otca“? Pritom vraví Pán: „*A Svojej slávy inému nedám.*“ (Izaiáš 48:11) Ježiš Kristus nás učil modliť sa: „*Otče náš, ktorý si na nebesiach, posväť sa meno Tvoje.*“ (ev. Matúša 6:9) Nie je to rúhanie jednoducho Slovom Božím pohrdať a toto oslovenie použiť pre človeka? Kto je teda svätý Otec, ktorého meno má byť posvätené? Je v nebi alebo na zemi?

Kde v prakresťanstve je podávaná správa o zjavovaní sa Márie? Kde o pútnických miestach alebo uctievaní svätých? Naopak: Biblia naliehavo varuje pred spojením so zomretými. Jedná sa pritom o špiritizmus a okultizmus. I uctievanie ochranných patrónov je absolútne nebiblické, ba dokonca ešte viac, je to jednoznačne odvodené z modlárstva v pohanstve.

Tak isto neexistuje v Písme Svätom najmenšia zmienka, že je Mária prostredníkom medzi Bohom a ľuďmi. Je písané: „*Lebo je jeden Boh, jeden aj prostredník Boha a ľudí, človek Kristus Ježiš.*“ (1. Timoteovi 2:5) To isté platí pre jej úlohu prihovorkyne. V Slove Božom je celkom zreteľne písané: „*...máme prímluvcu u Otca, Ježiša Krista, spravodlivého. A on je zmierením za naše hriechy, no, nie len za naše, ale aj za hriechy celého sveta.*“ (1. Jána 2:1–2)

Práve tak hovorí Sväté Písmo v Novom zákone len o nanebovstúpení Ježiša Krista: „*A stalo sa v tom, keď ich žehnal, že sa bral preč od nich a vznášal sa hore do neba.*“ (ev. Lukáša 24:51) Ani jeden apoštol nevedel o nanebovzatí Márie. Až v roku 1951 sa legenda, že Mária bola telom i dušou vzatá do neba, ustanovila ako dogma. Biblický základ pre to tvrdenie neexistuje. Ľudské prikázania ešte nikoho nespasili, zabránili však miliónom, aby spasenie dosiahli.

Nebiblické nároky

V Písme Svätom neexistuje ani najmenšia zmienka o autoritatívnej osobe, ktorá by bola určená za nástupcu Petra. Tiež v nej nie je nikde reč o zástupcovi Krista. Informuje nás len o nasledovníkoch Ježiša Krista. Nie je tiež nič písané o tom, že by bol Peter viditeľne ustanovený za hlavu Cirkvi. Ako môže existovať človek, ktorý by mal byť hlavou, ak Kristus sám je hlavou?

O Ňom je písané: „...*On je predto všetkým, a všetko v Ňom povstalo a stojí, a On je hlavou tela, Cirkvi...*“ (Kolosenským 1:17–18) Kto teda si kladie nárok, že je najvyššou hlavou, vyvyšuje sa tým nad Krista a musí sa podrobiť posúdeniu Slovom (2. Tesalonickým 2:3–4). Biblicky veriaci kresťan môže uznať ako hlavu Cirkvi len Pána a Spasiteľa. Nijakého zástupcu, akéhosi „Vicaria Filli Dei“ Kristus nikdy neustanovil, On sám vykúpil Svoju Cirkev a privedie ju k dokonalosti.

Je zaujímavé čítať o duchovnom vývoji v cirkevných dejinách. Legenda, že Peter pôsobil ako biskup v Ríme a že je tam pochovaný, nemôže byť historicky dokázaná. Píše sa iba o istom kúzelníkovi, nazvanom Šimon Magus, ktorý urobil taký dojem na senát a ľud v Ríme, že ho prehlásili za boha a vybudovali mu sochu s nápisom: „Simoni dea sancto.“

Čo má také rozprávanie spoločné s Božím mužom Šimonom Petrom, ktorý do Ríma vôbec nevkročil? Aj tu sa odvolávame jedine na Písmo Sväté. Podľa listu Galatským 2:9 sa podaním ruky dohodli Peter, Jakub a Ján na jednej strane, s Pavlom a Barnabášom na strane druhej, že Pavol a Barnabáš budú pôsobiť medzi pohanmi a Peter, Jakub a Ján medzi Židmi.

Pavol bol vyslovene apoštolom pohanov, lebo k tomu ho Boh určil. Pán mu povedal: „*Idi, lebo ja ťa vyšlem ďaleko medzi pohanov.*“ (Skutky 22:21) Cirkvi v Ríme píše Pavol v liste Rimanom 15. kap., verš 28: „...*odídem cez vás do Hispanie.*“ Misijné cesty Pavla i jeho cesta do Ríma sú jasne opísané. Prečo nám nie je podaná žiadna správa o jednej jedinej ceste Petra do Ríma? Z Ríma písal Pavol väčšinu listov zborom a jednotlivcom. Mnohých, ktorí tam boli spolu s ním, menovite uviedol, ale ani raz sa nezmienil o Petrovi. Kto si dokáže predstaviť, že by to bolo bývalo možné, keby s ním Peter v Ríme pôsobil?

Ostatne, kde nejaký muž Boží pôsobil a bol, má druhoradý význam. Jedná sa iba o to, odhaliť nábožný výmysel, na ktorom je založená veľká inštitúcia a skrze ktorý by chcela svojim náukám dať autoritu. Na to môžeme odpovedať len slovami Petra samého: „*Lebo sme nešli za chytrácky vymyslenými bájkami...*“ (2. Petrova 1:16)

Písmo Sväté tiež nepodáva správu o hierarchii (nasledovníctve) apoštolov. Keď bol v roku 440 zvolený za biskupa Ríma Leo Veľký, kládol nárok, že rímsky biskup má prednosť pred všetkými ostatnými. On to bol, ktorý sa pritom odvolával na ev. Matúša 16:16. Slávnostne sa osobne prehlásil za nasledovníka Petra. Do tej doby táto myšlienka už tu a tam vyvstala medzi „nikolaitami“, ale nebola ešte viazaná na duchovný úrad. Bol to smer viery, ktorý vyzdvihoval rozdiel medzi počúvajúcimi laikmi a slúžiacimi bratmi. To je úplne proti Slovu. Vykúpená Cirkev tvorí „kráľovské kňazstvo“ (1. Petrova 2:9).

Historici vedia, že požehnaný muž Boží Polykarp (†155) zažil ešte Jána, miláčika Ježišovho, ktorý bol vypovedaný na ostrov Patmos. Polykarp počul čisté svedectvo z úst apoštola. V jeho výpovediach sa nenachádza ani najmenší odkaz na túto neskôr vynájdenu myšlienku. Ireneus, splnomocnený posol Krista (†202), bol ešte dlhšiu dobu spolu s Polykarpom. Ani on nezanechal žiadnu správu o nejakom následníkovi Petra. Až dovtedy sa pokúšali o to, aby sa držali Slova Božieho, ako to len bolo možné. Tertullian (†220) povedal: „Pánovi, nie služobníkovi, prináleží súd a rozsudok.“

Ani Atanázius a Árius, hovorcovia nicejského koncilu, sa o tejto myšlienke nezmienili. Až v roku 445 potvrdil cisár Valentinián rímskemu biskupovi cirkevnú nadvládu nad celým západom. Od tej doby vychádzala všetka moc z Ríma. Známy cirkevný učiteľ Augustín z Hippa (354 – 430) podporil túto myšlienku: písal o „Božom štáte“. Pre neho predstavovala Cirkev Tisícročné Kráľovstvo. „Cirkev je autorita,“ učil. Kde však zostáva autorita Toho, ktorý povedal: „*Daná je mi všetka moc na nebi i na zemi!*“

Tento nebiblický vývoj nemožno prirátať apoštolom v prakresťanstve. Ako už bolo uvedené, existovali vtedy Pánom ustanovené služby pre celú Cirkev. Každé lokálne spoločenstvo však malo zodpovedných bratov. Boli označovaní buď ako „starší“, ako „predstavení“ alebo ako „biskupovia“.

V epištole k Filipenským napríklad zdraví Pavol Cirkev Pána ako svätú a milovanú, i s ich biskupmi a diakonmi. Obidva tieto úrady prináležali do lokálnej Cirkvi. Biblickým predpokladom pre túto úlohu bolo, že taký muž musel byť ženatý (1. Timoteovi 3:2). Od žiadneho apoštola ani proroka sa nevyžadovalo, že musí byť ženatý, avšak od diakonov a biskupov áno. Len ten, kto sám musí prekonávať manželské a rodinné problémy, je schopný prispieť druhým radou a pomocou z praxe.

Duch Boží však už vtedy zjavoval, ako sám Pavol hovorí, že to tak nezostane. V 1. liste Timoteovi 4 čítame: „*Ale Duch hovorí výslovne, že v neskorších časoch odstúpia niektorí od viery, ktorí budú počúvať*

bludných duchov a učenia démonov, hovoriacich v pokrytectve lož, majúci zhavo poznačené vlastné svedomie, ktorí budú zabraňovať ženiť sa a prikazovať zdržovať sa pokrmov...“ Na čo si spomenieme pri tomto slove? Doslova sa naplnilo.

Neporozumenie

Kto číta pozorne evanjelium Matúša 16:18, zistí, že tam Pán nepovedal: „Ty si Peter, a na tebe postavím Cirkev svoju“, ale „...že si ty Peter, Skala, a na tej skale zbudujem svoju Cirkev...“ Nie je prípustné vziať jeden jediný verš a svojvoľne ho vykladať. Aby sme dostali jasnú odpoveď, je potrebné, aby sme čítali celú súvislosť.

Ako skala je v Starom a Novom zákone často označený Pán, ale ani raz človek. Peter práve dostal Božie zjavenie o Kristovi, ale o niekoľko minút neskôr musel poznať svoje zlyhanie a svoju omylnosť. Len o niekoľko veršov ďalej povedal Pán tomuto Petrovi: „*Idi za mnou, satane; pohoršením si mi, lebo nemyslíš na Božie veci, ale na ľudské.*“ (ev. Matúša 16:23) Nad tým by sa mali zamyslieť všetci, ktorí si trúfajú do Slova Božieho vnášať vlastné úvahy. Všetko, čo nesúhlasí s tým, čo je napísané, pochádza z falošnej inšpirácie. Rovnaké slová, ktoré vtedy Pán zvolal k Petrovi, ktorý v tom okamihu celkom zrejme už nezmýšľal Božsky, ale ľudsky, hovorí dnes každému, kto stojí pod falošnou inšpiráciou.

V duchovnej oblasti nejde o to, či prednášame dobré a jasné myšlienky, ale o to, aby sme prednášali Božie večné myšlienky, ktoré On vo Svojom Slove jasne vyjadril. Existujú len dva zdroje inšpirácie. Buď naberá človek z jedného alebo z druhého. U prvých ľudí v záhrade Eden začal satan tým, že dal Slovu vlastný výklad. Najprv ho počúvla Eva, potom Adam zase počúvol ju. Tak začala všetka bieda na zemi. Všetkým musí byť objasnené, že satan nikdy nevystúpi so zvestovaním, ktoré by bolo oddelené od Boha a Slova. To by bolo príliš nápadné. Vždy používa Slovo Božie, ale podáva ho prevrátené ďalej. Len tým, že dosiahne, aby ľudia verili, že sa pritom jedná o vec Božiu, je schopný ich oklamať. Preto vždy znelo to, čo on povedal, veľmi pobožne.

Z opisu pokúšania nášho Pána vyplýva, že nepriateľ i k Nemu prišiel s biblickými citátmi, ktoré však vytrhol zo súvislosti a falošne použil. Pán mu zakaždým odpovedal tým: „Zase je napísané...“ (ev. Matúša 4:2-10) Ak sa niekto odvoláva na miesta v Biblii, to ešte vôbec nič neznamená, ak nie sú v súlade s celkovým svedectvom Písma Svätého.

I keď bude nepriateľ vždy vystupovať s biblickými citátmi, neponechá ani jediný v pôvodnej súvislosti.

Kľúče

„A dám ti kľúče nebeského kráľovstva...“ Tieto slová, ktorými oslovil Pán Petra, sú v priamej súvislosti s jeho povoláním a poslaním. Počas Letníc, keď bola zhromaždená prvá Cirkev, vystúpil Peter ako hlásna trúba Božia. Súc naplnený Duchom Svätým objasnil zhromaždenému ľudu niekoľkými málo slovami kľúčové pravdy spásy. Tie sú pre novozákonných veriacich navždy záväzné.

Kľúč symbolizuje prístup k určitej veci. Ak má niekto kľúč k palácu, domu alebo autu, potom má k nemu prístup, otvárajú sa mu zamknuté dvere, on môže vojsť. Ak má niekto kľúče ku kráľovstvu nebeskému, tak sa mu otvára ríša Božia so všetkými pokladmi, so všetkými zaslúbeniami, so všetkými darmi. Má prosto voľný prístup k všetkému, čo Boh pripravil. Tým, čo Pán Petrovi povedal, chcel zvlášť zdôrazniť túto skutočnosť. Najprv sa božské splnomocnenie prorocky vzťahovalo na nášho Pána (Izaiáš 22:22). On ho neskôr daroval Svojim služobníkom, ktorých osobne povolal do Svojej služby.

Aj miesto v evanjeliu Matúša 18:18 bolo falošne vytrhnuté zo súvislosti. Tam nehovorí Pán k Petrovi, ale k celej Cirkvi. Preto stojí v množnom čísle: „*Amen vám hovorím: Všetko, čo by ste zviazali na zemi, bude zviazané aj na nebi; a všetko, čo by ste rozviazali na zemi, bude rozviazané aj na nebi.*“ Kde počujeme o duchovných, ktorí by boli schopní zväzovať moc satana, vyháňať diablov a oslobodzovať spútaných? Nosiť kľúč pri páse, to môže každý. Kto ale má Božiu plnú moc?

Aj nasledujúce verše jednoznačne svedčia, že Pán oslovuje celú Cirkev. Je napísané: „*A zase vám hovorím, že keď sa dvaja z vás zhodnú na zemi o akejkoľvek veci, za ktorú by prosili, stane sa im od Môjho Otca, ktorý je v nebesiach. Lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v Mojom mene, tam som i Ja v ich strede.*“ Ako mohlo dôjsť k tomu, že sa verš 18 použil len na duchovenstvo, je nepochopiteľné.

Veriaci predsa tvoria telo Pána a sú si pred Bohom všetci rovní. Cirkvi v Ríme píše Pavol: „*Lebo tak, ako máme v jednom tele mnohé údy, ale ako údy nemajú všetky toho istého úkonu, tak aj my mnohí sme jedným telom v Kristovi, ale jednotlivo jedni druhých údmi. A majúť rozdielne dary, podľa milosti, ktorá nám je daná...*“ (Rimanom 12:4–6) Túto myšlienku Pavol ešte dôkladnejšie rozvádza vo svojom prvom liste

ku Korintským v 12. kap. od 4. verša: „*A sú rôzne dary milosti, ale ten istý Duch.*“ Zdôrazňuje, že sme Duchom Svätým ako údy spojení v telo Pána. Od 7. verša hovorí: „*Ale jednému každému sa dáva prejavovanie Ducha na spoločný úžitok.*“ To je prežitie. Potom pokračuje a vypočítava tých deväť darov Ducha pre údy tela Ježiša Krista. „*Ale teraz Bôh položil údy, jeden každý z nich, na tele tak, ako to chcel.*“ (1. Korintským 12:18)

Apoštolská plná moc

Apoštolí a všetci skutoční Bohom poslaní muži nepoužívali svetskú moc, ale vystupovali v Božej plnej moci, v sile Ducha Svätého. Božia autorita, ktorá patrí Bohu v Jeho suverenite, bola používaná iba v súvislosti so zvestovaním Slova na základe Božieho poverenia. Táto autorita nespočíva v tom, že by jeden vládol nad druhým, ale že sa všetci skláňajú pod mocnú ruku Božiu. Táto plná moc nie je závislá na akomsi úrade, ale je napojená na všeobsiahlu moc toho Zmŕtvychvstalého.

Po Svojom vzkriesení povedal Pán prítomným učeníkom: „*Pokoj vám! Ako Mňa poslal Otec, tak i Ja posielam vás.*“ Ďalej čítame: „*A keď to povedal, dýchnul na nich a povedal im: Prijmite Svätého Ducha! Keby ste [nie „by si“] odpustili hriechy niektorých ľudí, sú im odpustené, a keby ste zadržali hriechy niektorých ľudí, sú im zadržané.*“ (ev. Jána 20:21–23) I táto súvislosť je veľmi jasná. Pán toto všeobsiahle poverenie adresoval len tým mužom, ktorých vzal do Svojej služby ku zvestovaniu. Kto dnes môže dosvedčiť, že bol povolaný a poverený hlasom Pána? Komu Pán ako na začiatku skutočne vdýchol Svojho Ducha? Kto je oprávnený, aby jednal v Jeho Mene?

Bol Peter alebo Pavol zvolený nejakým grémiom? Alebo ho ustanovil Boh? Tam neboli žiadni kardináli, ako je tomu od 11. storočia, aby to odhlasovali. Ani dym nestúpali, ani celý svet nejasal. V prakreštanstve muži Boží úplne a celkom pochopili, čo im Pán prikázal. Stáli pod vedením Ducha Svätého. Všetky biblické miesta, ktoré patrili k určitej téme, správne navzájom spojili.

V deň Letníc zostúpil Svätý Duch s mohutným zvukom na všetkých prítomných a ukázali sa im rozdeľujúce sa jazyky akoby z ohňa a sadol na každého z nich. Božím ohňom takto prečistení mohli Slovo zvestovať v splnomocnení Svätého Ducha ako proroci Starého zákona. To, čo zvestoval v prvom kázaní Peter, bude zvestovať každý, kto je Pánom povolaný a naplnený Duchom Svätým, až do posledného kázania: „*Čiňte pokánie, a nech sa pokrstí jeden každý z vás na meno Ježiša Krista*

na odpustenie svojich hriechov...“ (Skutky 2:38). Pán povedal o tých, ktorých sám vyslal: „Kto vás počúva, Mňa počúva, a kto vami pohŕda, Mnou pohŕda...“ (ev. Lukáša 10:16)

Odpustenie hriechov

Ak Pán dnes skrže niekoho hovorí, tak povie to isté ako pred dvetisíc rokmi. Miesto v evanjeliu Lukáša 24. kap., 47. verš sa vzťahuje na Krista: „...a musí byť kázané v Jeho mene pokánie a odpustenie hriechov medzi všetkými národmi počnúc od Jeruzalema.“ Odpustenie hriechov nesúviselo s akýmsi úradom, ale s Ježišom Kristom, tým Ukrižovaným. Iba počas kázania môže Boží Duch spôsobiť v poslucháčoch potrebnú ľútosť, darovať porozumenie k obráteniu a iba tak dostanú veriaci odpustenie. Je to osobné prežitie, žiadne úradné jednanie.

Pavol píše v liste Rimanom 10:17, že biblická viera pochádza z kázania a kázanie zo Slova Božieho. Pritom je dôležité, aby sa nekázalo čokoľvek, ale aby bol jadrom kázania Kristus a Jeho evanjelium spolu s vykúpením, ktoré On dokonil.

Malo by nás to prinútiť k premýšľaniu, že na jednej strane sa ľuďom po celý život hriechy odpúšťajú, ale na druhej strane sa učia, že si trest musí každý odpykať. Slovo Božie hovorí opak: „Lebo jednou obeťou zdokonalil navždy tých, ktorí sa posväcujú.“ (Židom 10:14) Evanjelium o Ježišovi Kristovi je radostná zvesť, spásna zvesť. Prorok Izaiáš prorokoval: „Povedzte tým, ktorí sú bojzlivého srdca: Buďte silní! Nebojte sa! Hľa, váš Boh ... príde a spasí vás.“ (Izaiáš 35:4) Apoštol Pavol to potvrdzuje takto: „Lebo sa zjavila milosť Božia, spasiteľná všetkým ľuďom...“ (Títovi 2:11) Izaiáš zvolal: „A On bol smrteľne ranený pre naše prestúpenia, zdrtený pre naše neprávosti; kázeň nášho pokoja bola vložaná na Neho, a Jeho sinavicou sme uzdravení.“ (Izaiáš 53:5)

Kto Pána prijme ako Spasiteľa, nemôže už byť potrestaný, lebo On vzal náš trest na Seba. Kto tomu verí, dostane odpustenie hriechov a pokoj s Bohom. Pavol píše: „Ospravedlnení súc tedy z viery máme pokoj blížiti sa k Bohu skrže svojho Pána Ježiša Krista, skrže ktorého sme dostali aj prístup vierou do tejto milosti...“ (Rimanom 5:1–2)

O Kristovi apoštol ďalej píše: „...v ktorom máme vykúpenie skrže Jeho krv, odpustenie hriechov podľa bohatstva Jeho milosti...“ (Efezským 1:7) Každý si môže v liste Kolosenským kap. 1 od 14. verša prečítať, že celé dielo spasenia je nerozlučne spojené so Spasiteľom. V liste Rimanom 1:16 Pavol píše: „Lebo sa nehanbím za evanjelium Kristovo, lebo je mocou

Božou na spasenie každému veriacemu...“ Nie je možné dostatočne zdôrazniť, že táto viera je viazaná jedine na Slovo Božie. Nikto nemôže učiť, čo chce, a odvolávať sa pritom na Krista. Viera musí byť podľa Písma.

Tu neexistuje žiadne utešovanie na „niekedy neskôr“, ale naplní sa, čo Pán sám povedal: „*Amen, amen vám hovorím, že ten, kto čuje Moje Slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nepríde na súd, ale prešiel zo smrti do života.*“ (ev. Jána 5:24)

Ako by mohlo byť odpustenie závislé na cirkevnom jednaní, ak je darom milosti Božej? Záleží jedine na viere jednotlivca, ktorý evanjelium počuje a prijme. Je písané: „*A tak teda, ako skrze pád jedného na všetkých ľudí prišla vina potupenia, tak i skrze ospravedlnenie Jedného na všetkých ľudí prišla milosť k ospravedlneniu života.*“ (Rimanom 5:18)

Kde tu majú ešte miesto dobré skutky, ktoré by človek mohol vykonať pre svoje spasenie? Každý, kto má srdce a môže činiť dobro, ho bude konať. Svoje spasenie si tým ale nikto nemôže zaslúžiť. Keď náš Pán na kríži zvolal: „*Dokonané je!*“ a zomrel, nastala raz navždy naša spása. Pavol v liste Rimanom v 5. kap. ďalej hovorí: „*Lebo ako neposlušnosťou toho jedného človeka stali sa mnohí hriechnymi, tak aj poslušnosťou toho Jedného stanú sa mnohí spravodlivými.*“ (verš 19)

Tak isto, ako sme cez Adama boli uvrhnutí do zatratenia, smrti a oddelenia od Boha, tak isto sme boli skrze Krista vykúpení zo zatratenia, prenesení zo smrti do večného života a s Bohom zmierení. Boh sám škodu znovu napravil. Kto tomu verí, bude spasený. Peter stručne a jasne svedčí: „*A nieto v inom nikom spasenia, lebo ani nieto iného mena pod nebom, ktoré by bolo bývalo dané niekomu medzi ľuďmi, v ktorom by sme mali byť spasení.*“ (Skutky 4:12) K týmto jednoduchým a jasným skutočnostiam nie je potrebné nič dodávať.

Nebolo by hodné Boha, keby urobil naše večné spasenie závislé na blahovôli iných ľudí. Jednoznačná úloha splnomocneného posla Božieho spočíva v tom, aby v kázaní z Písma poslucháčom ukázal, že na Golgote nastal veľký deň zmierenia Boha s ľudstvom.

V tejto súvislosti sa poslucháčom počas kázania môže Božou autoritou povedať: „**Verte, že sú vám vaše hriechy odpustené! Verte, že je vaša vina ospravedlnená! Verte, že On váš trest vzal na seba!**“ Komu je táto božská skutočnosť Duchom Božím na základe Slova Božieho objasnená, ten je navždy omilostený a smie zostať bez trestu. Každý to však musí osobne prijať a tak osobne dostať istotu spasenia.

Nový začiatok

Krátko pred prepuknutím reformácie dosiahol vývoj cirkevných dejín svoje vyvrcholenie. Spoločné vykonávanie moci štátu a cirkvi v onom časovom období je nepredstaviteľné. Inak zmýšľajúci a inak veriaci boli odsúdení ako kacíri, obvinení z herézií a rôznymi spôsobmi usmrcovaní. Uvedme len španielsku inkvizíciu v 15. storočí a procesy s čarodejnicami a ich upaľovanie. O týchto mnohých ľudských zlyhaniach sa tu vôbec ani nechceme zmieňovať. Nám ide iba o to, aby sme ukázali duchovný vývoj, ktorý nastal v priebehu času v zvrhľom kresťanstve.

Táto zem bola skropená množstvom krvi. Jeden z najznámejších mučeníkov pred prepuknutím reformácie bol Ján Hus (†1415). Na koncile v Kostnici naposledy pozdvihol svoj hlas, bol však prekričaný a nemohol nič viac urobiť. Pokľakol, uprel oči k nebu a pokojne si vypočul vyhlásenie rozsudku. Potom zvolal: „Pane Ježiši, prosím Ťa pre Tvoje milosrdenstvo, odpusť všetkým mojim nepriateľom.“ Otcovia koncilu sa smiali a on bol odvedený na hranicu.

Ale reformácii, ktorá zahájila obrat v dejinách cirkvi, sa už zabrániť nedalo. Pravda evanjelia si mocne razila cestu. Martin Luther a iní vystúpili proti nešvárom, ktoré cirkev schvaľovala a dokonca podporovala. Známy kupec s odpustkami Tetzel patrila k tým, ktorí sa Bohu rúhali slovami i skutkami tým, že kázal, že pápež má absolútne právo odpúšťať hriechy živých i mŕtvych a že odpustok pápeža je taký účinný ako kríž Kristov. Medzi iným tiež tvrdil, že pápež by dokonca mohol odpustiť za cenu odpustku niekomu, kto by telesne zneužil matku Božiu. Jasnými slovami to znamená: každý sa mohol dopustiť toho najhoršieho zločinu, pápež by odpustil všetko a poskytol odpustok, len čo zazvonia peniaze v truhlici.

V dejinách cirkvi čítame: „Luther počul o ohyzdných veciach, o ktorých nehanebný mních kázal, že sila odpustku pôsobí toľko ako kríž Krista, že má zmluvu s apoštolom Petrom a že svojimi odpustkami spasil viac duší než Peter so svojim kázaním. To, čo Luther pocítil ako praktické následky kázania odpustkov, dalo podnet k prvému reformátorskému činu“. Ako vždy aj teraz Boh použil ľudí na zemi ku cti a osláveniu Svojho mena. Existujú poslovia Boží, ktorí sú nielen historicky známi a dôležití pre dejiny Cirkvi, ale boli i služobníkmi Božími, skrze ktorých sa diali spasné dejiny šírením evanjelia o kráľovstve Božom na zemi.

Takými mužmi boli Martin Luther, Huldreich Zwingli, Philipp Melancthon, Johannes Calvin, John Knox a ešte ďalší, ktorí v tej dobe žili. Po stáročiach, v ktorých bola Biblia ľuďom upieraná, začali muži Boží

Bibliu čítať a prekladať. Najprv bola tlačená Biblia vydaná v 14 jazykoch, okolo roku 1600 už ich bolo štyridsať, okolo roku 1800 sedemdesiatdva a okolo roku 1900 päťstošesťdesiatsedem jazykov. V roku 1950 bola prekročená hranica 1100 rečí a nárečí. Napriek všetkým ničivým pokusom dosiahla kniha Božia najvyššie náklady a najväčšie rozšírenie.

Boh skrze Svoje Slovo nanovo hovoril a zase učinil biblické pravdy živou realitou v osobnom živote viery. Pritom však reformátori nezostali stáť, ale pokúšali sa všetkým ľuďom priblížiť to, čo sa im stalo veľkým a drahocenným. Úspech, ktorý reformátori mali, rozdúchal odpor etablovaného duchovenstva, ktoré za každú cenu chcelo rozšíreniu Slova zabrániť. Dôsledkom toho však bolo, že obšťastňujúca a oslobodzujúca zvesť bola rozširovaná ešte ďalej.

Z hľadiska dejín Cirkvi mal každý zo zúčastnených mužov splniť určitú úlohu. Presnejšie povedané, doplňovali sa navzájom v učeniach, na ktoré sa kládol zvýšený dôraz. Biblia bola opäť vyzdvihnutá ako jediné meradlo zvestovania. Dnes by sa už nikto neopovážil pomenovať veci tak jasne, ako to urobil Luther. Pozoruhodné je, ako odhalil antikrista. Nezaoberal sa zdanlivými argumentmi, ale stále sa odvolával na Písmo Sväté takou mierou, ako mu bolo zjavené. Napríklad písal o konci babylonského zajatia Cirkvi a zdôraznil spravodlivosť skrze vieru, ktorú dostane človek z milosti, oproti spravodlivosti skrze skutky, ktoré nikoho nemôžu spasíť.

Mnohí dnes mienia, že reformácia bola nutná len preto, že k nej dal podnet morálny rozpad a vonkajšie okolnosti. I keď tento rozpad skutočne existoval, s týmto názorom nemožno súhlasiť. Pri reformácii sa nejednalo o morálnu nápravu, ale omnoho viac o prelom k duchovnému obnoveniu. Bol potrebný nový začiatok. Duchovné rozkazovanie malo navždy skončiť a deň milosti, deň spásy mal byť nanovo vyzdvihnutý. Avšak nie všetci boli ochotní tomu veriť a pristúpiť tak na stranu Božiu. Napriek tomu sa prelom uskutočnil a neobmedzená, univerzálna moc organizovanej cirkvi bola zlomená.

Zdá sa, že si dnes len málo ľudí spomenie a uvedomí, aká cena musela byť zaplatená za slobodné zvestovanie Božieho Slova. Takmer vo všetkých krajinách Európy sa snažila krvavá protireformácia reformačné hnutie potlačiť, čo sa jej čiastočne i podarilo. Zvlášť sú známe prenasledovania protestantov v Holandsku a hugenotov vo Francúzsku, kde na uliciach Paríža v roku 1572 počas bartolomejskej noci tiekla krv tisícov protestantov.

Vtedy rímska cirkev vykonávala duchovnú a svetskú moc súčasne. Tam, kde vládla, jej stála každá armáda k dispozícii. Tieto vojská stále znovu zasahovali do duchovných rozporov. Všade tam, kde reformácia

zvlášť silno vypukla a hrozilo jej rozšírenie, sa objavilo mocné vojsko. Keď bol vo Švajčiarsku duchovný boj v plnom prúde, bola aj tu nasadená armáda. Reformácia mala byť zastavená a potlačená. Na strane züríšskych sa zhromaždili muži okolo Zwingliho, aby tento útok odrazili. On sám kráčal v prednom rade a povedal im: „Poručte sa Bohu, On je schopný nás a našich drahých zachovať. Nech sa stane vôľa Božia.“ Počas zúrivého boja bol zasiahnutý kameňom a zranený oštepom. Ležal medzi mŕtvymi, zopál ruky, pozdvihol svoje oči k nebu a modlil sa. Hajtman katolíckeho vojska to videl, pristúpil k nemu a vyzval ho, aby sa vyspovedal. Zwingli odmietol. Kým dostal smrteľnú ranu, stačil ešte vysloviť: „Telo môžem síce zabiť, dušu však nikdy“.

V Nemecku sa zdalo, že je reformácia protireformáciou úplne porazená. Saskému kurfirstovi na protestantskej strane prišiel na pomoc s veľkým vojskom kráľ Gustáv Adolf zo Švédska a 17. septembra 1632 dosiahli víťazstvo vo významnej bitke. Pred ňou sa kráľ modlil týmito slovami: „Všemohúci Bože, od ktorého prichádza víťazstvo i porážka, hľad milostivo na nás, Svojich služobníkov, ktorí sme prišli z ďalekých krajín, aby sme bojovali za slobodu a pravdu, za Tvoje Sväté evanjelium. Daj nám víťazstvo pre Tvoje Sväté Meno. Amen.“ Dva mesiace neskôr, 16. novembra 1632, padol v boji na nemeckej pôde.

Za žiadnych okolností nemožno schvaľovať, že na obranu a šírenie evanjelia bola nasadená vojenská a svetská moc. V záujme pravdy však musíme povedať, že protestanti boli do tejto situácie dotlačení. Viedlo by to príliš ďaleko, keby sme sa chceli zaoberať celým množstvom jednotlivých konfliktov za protireformácie, počas ktorých prišli tisíce o život.

Zakladateľ jezuitského rádu, Ignác z Loyoly, ktorý niesol hlavnú zodpovednosť za protireformáciu, vošiel do dejín rímskokatolíckej cirkvi ako hrdina. V chráme sv. Petra v Ríme mu postavili pomník v nadživotnej veľkosti, pri ktorého nohách leží netvor, na ktorom sú napísané mená „Luther“ a „Kalvín“. Tým malo byť symbolicky ukázané, že zvíťazil nad „netvorom protestantizmu“.

Pochovaný je v kostole „del Gesu“ v Ríme pod bohato vyzdobeným oltárom, ktorý je mu venovaný. Aj tu je podobná symbolika: po oboch stranách jeho rakvy je na mramorových sochách ukázaná víťazná viera a víťazné katolícke náboženstvo, pri nohách ktorých ležia knihy a kacíri, na ktorých opäť figurujú tie dve mená: „Luther“ a „Kalvín“. Tieto dva pomníky hovoria jasnou rečou.

Zdá sa, že v protestantských kruhoch o tom dnes už nikto nerozmýšľa, naplnení duchom času prechádzajú k dennému poriadku. Všade sa hovorí

o dialógu a túžobne sa očakáva zjednotenie. Čo by povedali všetci mučeníci a priekopníci reformácie, ak by videli, ako sa dnes vydávajú napospas najcennejšie hodnoty viery a evanjelia? Avšak na druhej strane prislúcha tento vývoj k priebehu záveru konečného času.

Reformácia bola draho zaplatená. Jej zmyslom a účelom preto nemohlo byť, aby nám len zanechala známe národné alebo zemské cirkvi, ktoré sa vo všetkých krajinách odlišujú. Tvorila viac-menej základňu a východisko pre všetky ďalšie prebudenia až do tohto času. Keby vtedy nebol urobený tento mohutný začiatok, tak by dnes mnohé slobodné cirkvi a kresťanské spoločenstvá vôbec neexistovali. Jedná sa o pokračujúcu reformáciu, ktorej cieľom je obnovená Cirkev Ježiša Krista.

Prepuknutie reformácie bolo udalosťou dejinne spásneho významu. Duch Boží priniesol svetlo a život do mŕtveho náboženského sveta. Slovo sa stalo stredobodom kázania. Známe medzinárodné osobnosti od tej doby zdôrazňovali sčasti rôzne učenia. Ak ich ale spojíme, tvoria znovu harmonický celok.

Všetky pravdy neboli samozrejme zvestované okamžite. V učení existovali i body, ako ten o trojjedinosti a trojičná forma krstu, ktoré oba nie sú zakotvené v prorocko-apoštolskom svedectve a ktoré v oficiálnom reformačnom hnutí vôbec neboli prejednávané. Reformácia so sebou vzala čiastočne i ťažké rímske dedičstvo, ktorým sú dnes ešte zaťažené všetky protestantské i slobodné cirkvi.

V druhej etape povstal John Wesley a s ním veľký počet ohnivých buditeľských kazateľov. Zdôrazňovali druhé prežitie človeka, ktorý uveril. Tak, ako sa počas reformácie najprv zdôrazňovalo ospravedlnenie z milosti skrze vieru v Kristovo dokonalé dielo spásy, tak kládli títo muži dôraz na to, že veriaci a vierou ospravedlnení ľudia musia zažiť vnútorné vysvätenie, úplnú odovzdanosť. Biblia označuje tento prežitok ako „posvätenie“. Pravá ctibázeň pred Bohom spôsobila poslušnosť viery. Duch Boží prenikal vo veriacich stále hlbšie. V tejto dobe povstali metodistické cirkvi a ďalšie smery viery, ktoré si zvláštnym spôsobom zakladali na svedectve týchto biblických právd, v iných bodoch učenia boli však rôzneho názoru.

Potom nasledoval John Smith, s ktorým vystúpili požehnaní evanjelisti. Nekompromisne bol zvestovaný krst viery. Len ten, kto sa osobne rozhodol pre Krista a bol ochotný Ho nasledovať, bol pokrstený ponorením do vody. Z toho vzišla baptistická cirkev a tiež menšie skupiny, ktoré spoločne zdôrazňovali krst uverivších, ale v iných bodoch učenia sa podľa miery poznania odlišovali.

V jednotlivých krajinách nadobúdala duchovný vývoj rozdielne formy. V protestantskej oblasti bol všeobecne kladený dôraz na osobné prežitie spásy a s ním spojenú istotu viery. Popri všeobecne známých duchovných prúdoch existovali vždy znovu menšie hnutia, ktoré sa od všetkého nábožensky organizovaného oddeľovali a kládli dôraz na určité biblické pravdy. Zmienujeme sa len o takých hnutiach, ktoré napriek rozličným učeniám spájali spasenie a záchranu duše jedine s milosťou Božou, zjavenou v Ježišovi Kristovi.

Tam, kde sa spasenie podmieňuje zvestovanými zvláštnymi zjaveniami, tam sa nejedná o pokračovanie biblického obnovenia. Všetky novodobé sekty sú toho skvelým príkladom. Vykúpenie je závislé len na Vykupiteľovi, spása len na tom, kto ju priniesol a zaplatil vlastnou krvou, odpustenie len na tom, kto nám ho daroval – nie na nejakom samozvanom vodcovi alebo guru¹.

Opakovane vystupovali splnomocnení muži Boží, ktorí nanovo zvestovali staré biblické pravdy a priblížili sa tak apoštolskému svedectvu. Začiatkom 20. storočia prišlo všeobecné prebudenie. Čo dovtedy prežili iba jednotlivci, prežívali zrazu veriaci na celom svete. Všetci, ktorí boli hladní a smädní po spravodlivosti, boli duchovne nasýtení a napojení. Všade pôsobil Duch Boží podobným spôsobom ako v prakresťanstve. Prežívalo sa naplnenie Duchom tak ako predtým ospravedlnenie a posvätenie. Počiatkové nadprirodzené navštívenie na Azusa Street v Los Angeles a prebudenie vo Walese sú dobre známe. Toto náhle povstale hnutie nemá žiadneho zakladateľa. Boh Sám pôsobil na všetkých kontinentoch. Rovnaké svedectvá bolo počuť v Rusku a Číne, v Amerike a Európe, Ázii a Afrike, až do najvzdialenejších končín zeme. Z tohto hnutia vyšli najmä z angloamerického prostredia požehnaní Boží muži.

V auguste 1906 prišiel do Nemecka Dr. R. A. Torrey a kázal na výročnej konferencii Evanjelickej aliancie v Blankeburgu (Durínsko) na tému „Krst Duchom Svätým“. Mnohí boli hlboko uchvátení, medzi nimi i generálporučík von Viehbahn. V roku 1907 sa zhromaždili vedúci bratia hnutia v rámci cirkvi k svojmu konferenčnému týždňu. Aktuálna téma znela: „Zarmútila prvá kresťanská Cirkev Ducha Svätého?“ Po dlhšej diskusii povstal pastor Stockmeier a zvolal ako prorok: „Bratia, my sa dohadujeme, či prvé kresťanstvo zarmútilo Ducha Svätého alebo nie. Ja ale kladiem teraz všetkým zhromaždeným oveľa dôležitejšiu otázku:

¹ zbožňovaný učiteľ vo východných náboženstvách

Zarmútili sme Ducha Svätého my?“ To zadunelo ako hrom, mnohí pokľakli a sklonili sa pred Bohom.

Na celom svete zažili mnohí milostivé navštívenie Božie. Bez obidvoch „prorokýň“ z Osla by ani vtedy v Kasseli nebolo došlo k tak netriezvemu zneužitiu darov Ducha. Zvesť kázaná počas prebudení išla do celého sveta. Vývoj tohto smeru viery, označovaného ako letničné hnutie, bol na mnohých miestach rozdielny. Tam, kde boli Duchom Božím zasiahnutí baptistickí kazatelia, sa krstili pochopiteľne iba ľudia, ktorí uverili. Tam, kde boli Duchom Božím uchvátení luteránski farári, zostali pri kropení nemluvniat. Jasný prelom k prakresťanstvu tu ešte nebol, ale niečo sa už začalo diať. Rôzne nebiblické učenia však boli bez preskúšania prevzaté a naďalej sa udržiavali.

Po druhej svetovej vojne vystúpil v máji 1946 baptistický kazateľ William Branham, ktorý prežil mimoriadne Božie navštívenie a obdržal ako Pavol neobvyklé povolanie k službe. Po svojej prvej evanjelizácii sa odobral v sprievode asi štyroch tisíc ľudí k rieke Ohio, aby tam pokrstil niekoľko stoviek uverivších. Keď sa práve chystal pokrstiť sedemnástu osobu, stalo sa niečo neobvyčajné. Mraky preniklo jasné svetlo a sklonilo sa, viditeľné pre všetkých, nad mladého muža Božieho. Z tohto nadprirodzeného svetelného stĺpa zaznel mohutný hlas: **„Ako bol Ján poslaný pred prvým príchodom Krista, tak budeš ty poslaný s posolstvom, ktoré bude predchádzať druhému príchodu Krista!“** To sa stalo 11. júna 1933 okolo 14. hodiny. Autor tejto brožúry sa stretol s očitým svedkom tejto udalosti na veľkonočnej konferencii v Jeffersonville v apríli 1966. Za takým mocným poslaním musela nutne nasledovať neobvyčajná služba.

Bol tu muž poslaný od Boha so zvesťou Božou pre Boží ľud. Tejto generácii sa dostalo s ničím neporovnateľné navštívenie, ktoré bolo predurčené od založenia sveta. *„Kto uveril našej zvesti? A komu bolo zjavené rameno Pánovo?“* (Izaiáš 53:1)

Môžeme hovoriť o službe dejinne spásneho významu. Druhá svetová vojna, ktorej sa zúčastnilo asi päťdesiat národov a ktorá si vyžiadala vyše 50 miliónov obetí a uvalila nevýslovný žiaľ na milióny vyhnancov, zanechala trosky a bôľ. Vtedy v máji 1946 ešte nikto nepočul o nejakom Billy Grahamovi, Oralovi Robertsovi alebo niektorom z tých neskoršie známych evanjelistov. Apoštolsky splnomocnená služba Williama Branhama sa stala pre stovky kazateľov inšpiráciou. Aj keď žiadny z nich neobdržal priame povolanie a poslanie ako on, napriek tomu prispeli k tomu, aby bolo tejto generácii zvestované evanjelium. Doslova milióny ľudí počuli v kampaniach, v rádiu a televízii plné evanjelium.

V rokoch 1946–1949 nastal rozhodujúci prelom. Toto pôvodné zvestovanie preniklo medzi širokú verejnosť. Odo dní nášho Pána a apoštolov nebolo v dejinách cirkvi zaznamenané také Božie potvrdenie. Cirkvi plného evanjelia otvorili dvere a nastal veľký nával. Počet návštevníkov čoskoro presahoval 10 000. Boli použité najväčšie štadióny, športové ihriská a dostihové dráhy, pretože počet ľudí v Indii a Južnej Afrike dosiahol až niekoľko stoviek tisíc. Akoby zasiahnutí ohromnou vlnou začali na začiatku päťdesiatych rokov evanjelisti vlastné kampane. V tomto veku technického pokroku sa prebudenie rozširovalo ako nikdy predtým. Vyšli z neho najrôznejšie prúdy. I medzinárodné hnutie obchodníkov plného evanjelia a charizmatické hnutie odvodzujú z neho priamo alebo nepriamo svoj pôvod. Každé z týchto duchovných hnutí má vlastný charakter a určitú vrstvu poslucháčov. Charizmatické hnutie preniklo do rímsko-katolíckej cirkvi, aj do všetkých ostatných organizovaných cirkví a spoločenstiev.

Každopádne sa teraz jedná o pôsobenie Ducha, ktoré zachvacuje celý náboženský svet. Na záver musí v pravých údoch tela Ježiša Krista prebývať originálne Slovo a priniesť rovnaké výsledky, o akých čítame na začiatku. Na záver musí ešte prísť k svojmu právu pôvodné zvestovanie. Prežitia sú dobré a dary Ducha môžu byť požehnaním, avšak až tam, kde je Slovo Božie kázané v pravde a prijaté ako Božie semeno, môže Duch Boží skutočne vyvolať nový život. Slovo je tým semenom.

Podľa zaslúbenia proroka Joela padá Duch na všetko telo. Môže to byť prirovnané k dažďu. Ak ale predtým nebolo do pôdy srdca zasiat semeno Slova, tak nepomôže ani prietrž mračien. Ľudia nanajvyš zmoknú, bez toho, aby bolo splodené niečo trvalé. To je bod, na ktorom záleží. Na počiatku bolo Slovo a nie výklad, a tak to musí byť i na konci. Záleží na tom, aby ľudia do svojich duší prijali čisté Slovo Božie ako Božie semeno. Až potom môže Duch Svätý splodiť Boží život. Len tak sa človek znovuzrodí (ev. Jána 3, list Jakuba 1:18, 1. list Petra 1:23). Prirodzené je obrazom duchovného. Samotný dážď neprináša semeno. Najskôr musí byť semeno zasiat a až potom dážď a slnko spôsobia to, k čomu ich Boh určil.

Najlepší príklad, aký môžeme nájsť, je nám ukázaný na začiatku Nového zákona. Štyritisíc rokov očakávali príchod Mesiáša. Keď sa čas naplnil, zaznelo Márii slovo zaslúbenia, ona ho prijala, uverila mu a Duch Svätý ju zatienil. Tak sa stalo Slovo telom v ľudskej podobe. Rovnakým spôsobom musíme i my prijať Slovo Božieho zaslúbenia, ktoré je nám určené. Až potom ho môže Duch Svätý v nás uskutočniť. V kázaní na hore Pán povedal: „...lebo *Svojmu slncu velí vychádzať na zlých aj na dobrých a dáva dážď na spravodlivých aj na nespravodlivých.*“ (ev. Matúša 5:45)

Na rovnakom poli je pšenica i burina. Oboje prijímajú ten istý dážď a svieti na ne rovnaké slnko. Ten istý dážď zavlažuje rôzne semená. Na túto myšlienku sa vzťahuje tiež miesto v liste Židom 6:7-8. Každé semeno plodí podľa svojho druhu.

K tomu, aby sme vošli do ríše Božej, nestačí, keď sa budeme odvolávať na pôsobenie darov Ducha Svätého. V evanjeliu Matúša 7:21–23 odmieta Pán tých, ktorí užívali mocné dary, a hovorí: „*Nikdy som vás neznal.*“ Oboje, Slovo i Duch, patria k sebe. Teraz musí byť semeno Slova zasiate a vo všetkých Božích deťoch Duchom oživené. Len tak môže vzniknúť biblické spoločenstvo, ktoré je ochotné nechať sa viesť Duchom Božím do všetkej pravdy. Najprv musí zaznieť poučenie, semeno Slova musí byť zasiate do srdca, až potom sa môže zberať úroda.

Prebrali sme, aké odchýlky v priebehu cirkevných dejín nastali, a tiež sme dokázali, že od reformácie vedie duchovný vývoj späť k pôvodnému kresťanstvu. Napriek tomu sa všade uzatvárajú kompromisy, každý verí, čo chce, a neverí, čo nechce. Pritom mnohí radostne dosvedčujú, že prijali Ducha Svätého. Všade je mnoho zmätku a ľudia často nevedia, kde je pravda. Duch Svätý je Duchom pravdy a nikdy sa nestotožní s prevzatými omylmi. Úplný návrat k pôvodnému Slovu je nevyhnutný. Najprv muselo byť odhalené, akým spôsobom sa vývoj vychýlil, a až potom je možné vydať sa správnym smerom.

Celý náboženský svet sa teraz nachádza v hodine rozhodnutia – kto je za Krista – Slovo a kto za antikrista – výklad? Jedni sa vrátia do materského lona starej cirkvi, druhí zažijú naplnenie zasľúbení Slova ako malá, vyvolená skupina, ktorej bude dané kráľovstvo (ev. Lukáša 12:32).

Všetci, ktorí vo svojom kázaní zastupujú tradované myšlienky, ktoré pochádzajú z rímskej cirkvi, sa k nej tiež znovu navrátia. Ak to sledujeme dôkladne, zistíme, že duchovné spojenie nebolo od doby reformácie nikdy úplne prerušené. Boli to iba jednotlivci, ktorí poslúchli volanie Božie, biblické pravdy dôsledne prijali a odmietli nebiblické nepravdy. Ako vidíme, napriek všetkej samostatnosti protestantských spoločenstiev v nich zostali náuky, ktoré nesúhlasia s Bibliou.

Pozoruhodné je tiež úsilie o jednotu a mier, ktoré možno zaznamenať od druhej svetovej vojny. Historickí nepriatelia sa stali priateľmi. To isté sa týka národov a organizovaných cirkví. Na jednej strane máme politické zjednotenie – to je Organizácia spojených národov (OSN – zakladajúcu chartu podpísalo 50 štátov 24. októbra 1945 v San Franciscu) – a na druhej strane vidíme Svetovú radu cirkví, ktorá bola založená v roku 1948 v Amsterdame. Takmer všetky národy, dnes ich je 150, patria

k OSN a skoro všetky organizované kresťanské cirkvi sú zomknuté vo Svetovej rade cirkví. Naša pozornosť sa zameriava na náboženský vývoj. V roku 1948 sa spojilo 135 protestantských denominácií v Svetovej rade cirkví, roku 1968 ich už bolo 234 a dnes ich je vyše 300.

Svetová rada cirkví, ktorá je protestantským zjednotením, nebola pôvodne Vatikánom uznaná. V roku 1960 zriadil pápež Ján XXIII. v Ríme Sekretariát pre jednotu kresťanov. Počas druhého vatikánskeho koncilu v rokoch 1962–1965 bol zverejnený dekrét o ekumenizme.

Prvý oficiálny kontakt nastal na konferencii Svetovej rady cirkví v júli 1968 v Uppsale vo Švédsku, ktorej sa ako pozorovatelia zúčastnili 15 vyslanci Vatikánu. V júni 1969 potom navštívil pápež Pavol VI. hlavné sídlo Svetovej rady cirkví v Ženeve. V roku 1984 cestoval pápež Ján Pavol II. cez Švajčiarsko – aj on navštívil Svetovú radu cirkví.

Určite si už niektorí všimli, že protestanti už dlhšiu dobu neprotestujú. Kto si dnes ešte praje duchovnú roztržku? Dokonca aj slobodné zbory, ktoré ešte pred päťdesiatimi, štyridsiatimi, alebo tridsiatimi rokmi boli čiastočne odmietané, sa medzitým tešia spoločnému uznaniu. Väčšina z nich sú právne uznané organizácie a ich zástupcovia sedia spolu pri zelenom stole. Čo potom ešte chýba? Slovo „jednota“ dostalo magický význam, slovo „mier“ sa stalo heslom a pojem „istota“ je prianím všetkých. Tak sú mysle privedené do falošného pokoja.

Martin Luther by však dnes povedal to isté ako vtedy: „Prekliata buď jednota, ktorá nastane na úkor pravdy!“ Kto je zajedno s Kristom, ten je zajedno s Jeho Slovom. Kto súhlasí s antikristom, zjednocuje sa s ním. Spomeňme na Slovo Pána: „*Lebo kto by chcel dušu svoju zachovať, stratí ju.*“ Hodina pravdy nastala a každý je nútený k rozhodnutiu. Bez toho, aby si to uvedomili, budú široké masy ľudí s jasotom vítať antikrista. Len malá skupinka skutočne veriacich ľudí sa pridrží Krista a Jeho Slova. Zaznieva výzva: vyjsť z Babylona náboženského zmätku a oddeliť sa. Túto výzvu nevezmú vážne kresťanské združenia, ale iba tí všetci v nich, ktorí budú osvietení Duchom Božím.

Na kresťanskom Západe je tak mnoho kresťanského. Sme kresťanská spoločnosť, máme kresťanské strany, odborové organizácie, spolky a máme kresťanskú kultúru bohatú na tradície. Napriek tomu musí byť položená otázka, či nebol zamenený Kristus s antikristom a Boh s diablom. Anti znamená proti – čo je proti Kristovi a Jeho učeniu, to je antikristovské. Kto ešte dokáže rozoznať, kde sa jedná o bohoslužbu a kde o modloslužbu, kde o vieru a kde o poveru?

Do Slova Božieho zasvätení ľudia zbystria pozornosť zvlášť pri heslách „mier a bezpečnosť“, lebo skutočne je písané: „*Lebo keď budú hovoriť:*

Pokoj a bezpečnosť, vtedy náhle príde na nich zahynutie ako bolesť na tehotnú ženu, a neujdú.“ (1. Tesalonickým 5:3) Všetko dokonale zapadá do predpovedaného vývoja konečnej doby. Ako ďaleko čas pokročil, vedia i politici. Tak napríklad prezident Spojených štátov 20. januára 1985 povedal: „Obávam sa, že čoskoro zažijeme Armagedon“. Tým je mienený posledný veľký boj (Zjavenie 16:12–16). Krátko predtým sa jeden prominentný senátor vyjadril takto: „My sme prvá generácia, ktorá vie, že je tou poslednou“. Všetci, ktorí majú zohrať nejakú úlohu, vstupujú teraz na javisko sveta. V určitom zmysle panuje všeobecné očakávanie, že čoskoro príde celosvetová tragédia: čas sa kráti.

Táto generácia na svojom konci zažije ten veľký „zázrak“ – prekvapenie, aké ešte nikdy nebolo a už sa nebude opakovať. Politická, hospodárska a náboženská moc bude daná na krátku dobu k dispozícii svetovládcovi, ktorý je súčasne antikristom a falošným prorokom. Východ a Západ použijú sprostredkovateľa, ktorý potom požehná dosiahnutej podvodnej mierovej zmluve. Poslednou svetovou mocou bude zjednotená Európa podľa vzoru starorímskej ríše. Biblické prococtvo už čoskoro dosiahne svoj vrchol.

Strach pred totálnym zničením je na oboch stranách, preto tá vynútená snaha po mierových a odzbrojovacích rozhovoroch. Súčasne sa ďalej na plné obrátky zbrojí, dokonca sa uvažuje o tom, zahrnúť do budúceho vedenia vojny vesmír. Ako prešlo správami, konala sa od 21. do 24. januára 1985 vo Vatikáne konferencia o zbrojných plánoch amerického prezidenta vo vesmíre, ktorej sa zúčastnili i sovietski vedci. Všetko sa to deje, pretože pre to nadišiel čas. V 2. liste Petra 3. kap. sa apoštol zmieňuje o konečnej dobe a už vtedy napísal: „*A terajšie nebesia i zem sú odložené tým istým slovom a opatrujú sa pre oheň v deň súdu a zatratenia bezbožných ľudí ... Ale príde deň Pánov ako zlodej v noci, v ktorý pominú nebesia s rachotom, a živly, rozpálené ohňom, sa rozplynú, a zem i diela, ktoré sú na nej, zhoria ... A nové nebesia a novú zem podľa Jeho zaslúbenia čakáme, v ktorých prebýva spravodlivosť.*“

Celosvetová všeobecná a hospodárska situácia núti ku kooperácii. Každý by chcel prežiť, preto sa musia všetci spojiť. Kto sa tomuto poslednému svetovému poriadku nepodriadi, bude bojkotovaný a odrezaný od medzinárodného obchodu. Tak sa potom naplní to, čo je napísané – že nebude možné kupovať ani predávať (Zjavenie 13:17). Bez ohľadu na doterajší svetový názor a spoločenské zriadenie sa všetky národy podriadia poslednej svetovej veľmoci. Kto sa jej nepodrobí, nebude mať žiadnu nádej na prežitie. Bez toho, aby si toho svetová verejnosť bola

vedomá, vedie celkové dianie do poslednej apokalyptickej etapy. Nachádzame sa už uprostred splnenia proroctva konečnej doby.

Súčasný vývoj musí byť pozorovaný z prorockého hľadiska, lebo znamenia doby hovoria jasnými slovami. Nie je opovážlivé, ak sa povie: Kto skutočne pozná plán Boží predstavený v Biblii, ten pozná budúcnosť. Po tom, čo ľudia už dostatočne dlho hovorili, je najvyšší čas, aby sa dostal k slovu Boh.

Zoznam použitej literatúry:

Encyclopaedia Britannica

HAUSS, F.:	Väter der Christenheit
HARZOG, Dr. J. J.:	Abriss der Kirchengeschichte
HISLOP, A.:	The Two Babylons
KING, L. J.:	House of Death
KÖSEL VERLAG:	Grundriss des Glaubens
LILJE, Dr. H.:	Die Lehre der zwölf Apostel
OEHNINGER, F.:	Geschichte des Christentums
PATMOS-VERLAG:	Kleiner katholischer Katechismus
ROGGE, B.:	Das Evangelium in der Verfolgung
SCHMIDT, K. D.:	Grundriss der Kirchengeschichte
STANDRIDGE, W. C.:	What's happening in the Roman Church?
STEINER, L.:	Mit folgenden Zeichen
WOODROW, R.:	Babylon, Mystery, Religion

Vydavateľ: misionár Ewald Frank,
Postfach 100707, 47707 Krefeld, Německo
www.freie-volksmission.de

Slobodná ľudová misia, I. Krasku 18, Trnava, 917 05
internet: www.misia.sk
e-mail: info@misia.sk
☎ 033 5342 991, 0905 414 701

Svobodná lidová misie, informační kancelář
Doubecká 556, Jahodnice, Praha 9 - Kyje, CZ-198 00
internet: www.svobodnalidovamisie.cz
e-mail: info@svobodnalidovamisie.cz
☎ 281 931 729

